

Silvia Bellón Sánchez, voluntària universitària VNU del programa de Voluntaris de Nacions Unides a Bolívia.

### Primera crònica:

Ja fa gairebé dos mesos que vaig arribar a La Paz, després d'haver quedat seleccionada per la beca de voluntaris universitaris del programa de Voluntariat de las Nacions Unides a Bolívia.

Han estat dos mesos d'adaptació i descoberta de la ciutat. La Paz és la capital més alta del món, està ubicada a 3.500 metres d'alçada i creix caòticament per una vall de la zona de l'altiplà dels Andes. La ciutat malgrat no ser el que entenem per bonic, cases a maó vist, blocs de pisos sense cap harmonia, plena de cotxes que no segueixen cap regla de circulació i una contaminació que a vegades t'obliga a tapar-te el nas amb un mocador, té un encant difícil d'explicar, suposo que el contrast amb les nostres polides i cíviques ciutats, té un punt d'atracció. A La Paz, no hi ha parades de busos, pares a camionetes que segueixen més o menys un traçat regular i et deixen allà on tu els indiquis, als taxis tot preu és negociable i el nombre de persones que poden cabre també, a cada vorera hi ha paradetes que contenen coses d'allò més inesperades i sempre es pot regatejar.



Jo i quatre voluntaris més seleccionats per aquesta mateixa beca, treballem a la zona més benestant de la ciutat i seguint les normes de seguretat de Nacions Unides vivim a Sopocachi, el barri de moda (que jo assimilo una mica al Gràcia de Barcelona), així que el meu dia a dia compren una visió bastant parcial de la ciutat. No obstant, cada dia anem descobrint nous escenaris de La Paz, que ens fan obrir ulls i boques davant aquesta urbs tan i tan peculiar.

A primera vista, és una ciutat on es barreja el que nosaltres identifiquem amb la modernitat: altíssims blocs de pisos, multicines, centres comercials... amb altres coses que ja no acostumem a veure: nens enllustradors de sabates pel carrer, que es tapen la cara per no ser reconeguts pels seus companys de classe, pisos que tenen una habitació sense finestres de 2m. quadrats on viu la dona de fer feines que entra i surt de la casa per una porta a part i sempre és indígena, esllavissades de terres que s'enduen cases a les carenes de La Paz quan plou fort..... Un mosaic complex, tot i que normalment la sensació és de familiaritat, i si no obres bé els ulls pots arribar a creure que vius a una ciutat benestant, rica, "desenvolupada", però sempre és només un miratge.

Bolivia és un país increïblement divers, tal com acostuma a recordar-nos la nostra companya biòloga: Bolivia és un dels 7 països megadiversos del món. Geogràficament durant les nostres sortides de cap de setmana ja hem pogut constatar els increïbles contrastos que en tan sols dues hores de viatge es poden advertir: en un sol dia pots passar de l'altiplà més fred i àrid al tròpic humit i selvàtic, del caràcter eixut i introvertit de la gent de la muntanya a la calidesa i simpatia de les zones càlides. Però aquests contrastos no són només paisatgístics. Bolivia és el país amb més desigualtats de Sud-Amèrica: pots passar en 20 minuts dels xalets més rics i ostentosos a les barriades més pobres i indignes, de les ciutats més cosmopolites i modernes a pobles on no existeix res que funcioni a motor. Així és Bolivia, contradictòria i sorprenent.





Pel que fa a la meua feina, dic plena d'agraïment que ens van rebre amb els braços oberts, treballant al programa de Voluntaris de les Nacions Unides a Bolívia, i el meu càrrec, dins el nostre petit equip de 4 persones, podria ser quelcom semblant a assistent de comunicació. Això es tradueix a la redacció d'articles sobre la tasca dels voluntaris de Nacions Unides destinats a Bolívia, de promoció del voluntariat, i preparació de materials comunicatius com tríptics, petits documentals, etc. Un dels aspectes que més valoro és el fet que la meua feina inclou la possibilitat de viatjar visitant les zones on els voluntaris estan ajudant, molt important per seguir coneixent un país tan ric i divers com Bolívia.

També participo al Grup Tècnic de Gènere, un equip interagencial de les Nacions Unides que treballa amb ONG, observatoris, xarxes... dedicades a la promoció de l'equitat de gènere i protecció de les dones i també amb els Viceministeris de Descolonització i Igualtat d'Oportunitats de govern. És una feina molt interessant per conèixer la realitat de les problemàtiques de violència de gènere i discriminació per raó de gènere, i alhora compartir hores de feina amb especialistes en aquesta temàtica, agents del govern, i personal d'altres agències de les Nacions Unides. Un dels actes més importants en els que he participat dins el GTG ha estat: *La Conferència Nacional sobre Polítiques Públiques y Protecció de los derechos de las mujeres*. En aquesta durant dos dies 270 dones i homes arribats des de tots els departaments del país van tenir l'oportunitat d'escoltar a expertes nacionals i internacionals, a agents del govern, alhora que van poder qüestionar i plantejar les seves inquietuds sobre la violència envers les dones a través de les taules de rodones.

L'heterogeneïtat dels participants, la seva multiplicitat de visions i el dinamisme general, em van demostrar una vegada més la diversitat de la societat boliviana i la força que acompanya a bona part dels seus integrants en la seva convicció de crear una societat millor.

En definitiva, una gran experiència, que ha començat amb força i espero poder seguir gaudint amb la mateixa intensitat, aprenent dia a dia i aportant el millor de mi.